

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ – ΜΝΗΜΟΝΙΟ

1 Το ΚΚΕ καλεί τους εργατοϋπαλλήλους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τους συνταξιούχους, τους άνεργους και τους νέους, να πουν το πραγματικό, ανυποχώρητο, μεγάλο «ΟΧΙ» στη συμφωνία-μνημόνιο, που υπέγραψε η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τους ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ και ν' αντιπαλέψουν στο δρόμο και τους χώρους δουλειάς τα μέτρα – φωτιά που περιέχει, τα οποία έρχονται να προστεθούν στα βάρβαρα μέτρα των προηγούμενων μνημονίων. Να οργανώσουν την απειθαρχία τους για να μην οδηγηθεί ο λαός στην ολοκληρωτική χρεοκοπία. Να δυναμώσουν το εργατικό κίνημα, τη λαϊκή συμμαχία, έτσι ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος, για να μπορέσει ο λαός ν' απαλλαγεί οριστικά και τελεσίδικα από την εξουσία του κεφαλαίου και τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, που τον οδηγούν όλο και σε μεγαλύτερη βαρβαρότητα.

Να μη χαθεί ούτε μια μέρα, ούτε μια ώρα. Τώρα, χωρίς καμιά αναμονή, πρέπει να δυναμώσει η λαϊκή δράση, μέσα στους τόπους δουλειάς, στα εργοστάσια, στα νοσοκομεία, στις υπηρεσίες, στις γειτονιές, μέσα από τα συνδικάτα, τις Επιτροπές Αγώνα, τις λαϊκές επιτροπές, κοινωνικής αλληλεγγύης και βοήθειας. Η συμφωνία οδηγεί σε νέα μεγάλη μείωση του λαϊκού εισοδήματος και τσάκισμα των εργατικών -λαϊκών δικαιωμάτων. Νομιμοποιεί και δίνει πράσινο φως στις απολύσεις, την επέκταση της απλήρωτης εργασίας, τις αναγκαστικές άδειες και τ' άλλα αντεργατικά μέτρα, που παίρνει το τελευταίο διάστημα η μεγαλοεργοδοσία, αξιοποιώντας τους περιορισμούς στις τραπεζικές συναλλαγές.

Να μην περάσει ο εφησυχασμός, ο εκφοβισμός, η μοιρολατρία, το απατηλό κλίμα «εθνικής ομοψυχίας» και κάλπικης ελπίδας που καλλιεργεί η κυβέρνηση, τ' άλλα αστικά κόμματα, τα ΜΜΕ, διάφορα άλλα κέντρα του κατεστημένου, καθώς και τα ευρωενωσιακά όργανα, που από κοινού καλούν το λαό ν' αποδεχτεί και το μνημόνιο Τσίπρα και να αισθάνεται κι ανακουφισμένος, επειδή δήθεν αποφεύχθηκαν τα χειρότερα.

2 Το νέο μνημόνιο Τσίπρα αποτελεί ένα πακέτο σκληρών αντιλαϊκών μέτρων, που έρχεται να πολλαπλασιάσει τα ήδη αβάσταχτα βάρη των προηγούμενων μνημονίων και εφαρμοστικών νόμων, που ψήφισαν οι κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Έχει ήδη τη σφραγίδα της ΝΔ, του ΠΟΤΑΜΙΟΥ και του ΠΑΣΟΚ, γιατί με το κοινό ανακοινωθέν που υπέγραψαν και με την ψήφους τους στη βουλή έδωσαν εντολή και εν λευκώ εξουσιοδότηση στην κυβέρνηση να διαμορφώσει τα νέα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα, που συνοδεύουν τη συμφωνία. Αποκαλυπτική είναι και η στάση μεγάλου μέρους των ιδιωτικών ΜΜΕ, που ενώ κατηγορούσαν το ΣΥΡΙΖΑ ότι με το δημοψήφισμα ήθελε δήθεν να βγάλει την Ελλάδα από την ευρωζώνη, τώρα χειροκροτούν τις επιλογές του, τον επαινούν, γιατί «επέστρεψε» στο ρεαλισμό.

Σήμερα, τα κόμματα του ΟΧΙ (ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ) με τα κόμματα του ΝΑΙ (ΝΔ - ΠΟΤΑΜΙ – ΠΑΣΟΚ) καλούν από κοινού το λαό να πει ΝΑΙ σε ένα νέο μνημόνιο, που φορτώνει στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα νέα βάρη και μάλιστα με αντιλαϊκά μέτρα, σαν αυτά που απέρριψε ένα μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού, με την ψήφο του στο δημοψήφισμα.

Η κυβέρνηση ουσιαστικά φορτώνει στο λαό το νέο δάνειο ύψους 86 δισ. και τα μέτρα – φωτιά που το συνοδεύουν, όπως η παραπέρα μείωση του λαϊκού εισοδήματος, η φοροκαταιγίδα, η διατήρηση του ΕΝΦΙΑ, η μεγάλη αύξηση του ΦΠΑ στη λαϊκή κατανάλωση και της εισφοράς αλληλεγγύης, η μείωση των συντάξεων, η εφαρμογή νέου δυσμενέστερου ασφαλιστικού, η σταδιακή κατάργηση του ΕΚΑΣ, οι ιδιωτικοποιήσεις, τα μέτρα της «εργαλειοθήκης» του ΟΟΣΑ κλπ.

Προκειμένου ν' αποδεχτεί ο λαός αυτά τα μέτρα, αντιμετώπισε για άλλη μια φορά, το ίδιο εκβιαστικό δίλημμα, που ζει κατ' επανάληψη τα τελευταία πέντε χρόνια: Νέο πιο σκληρό μνημόνιο ή κρατική χρεοκοπία, μέσω ενός grexit; Επαναλήφθηκε το ίδιο δίλημμα που τέθηκε και στο Μνημόνιο 1 και στο Μνημόνιο 2 και κάθε φορά που ήταν να εκταμιευθεί μια δόση. Κάθε φορά ο λαός πρέπει να επιλέγει το «μικρότερο» κακό, που τελικά οδηγεί στο μεγαλύτερο κακό. Την ίδια τακτική και ρητορική χρησιμοποιεί σήμερα και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

3 Η κυβέρνηση προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες στο σύστημα, καθώς «έντυσε» από την πρώτη στιγμή το συμβιβασμό της με αριστερά συνθήματα και τη μάσκα της αξιοπρέπειας. Επιστράτευσε ενάντια στο λαό τα ψεύτικα διλήμματα, σε μια περίοδο που η αμφισβήτηση συνολικά στην ΕΕ έπρεπε να αποκτήσει ριζοσπαστικό περιεχόμενο και να οδηγήσει στην απόρριψη του ίδιου του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης, που πάει χέρι-χέρι με τη συμμετοχή της χώρας σε διακρατικές ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, πάντα στη βάση ανισότιμων σχέσεων μεταξύ κρατών. Διοργάνωσε δημοψήφισμα με ένα κάλπικο ερώτημα και στη συνέχεια μετέτρεψε το «όχι» σε «ναι» σ' ένα ακόμη πιο βάρβαρο μνημόνιο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ εκμεταλλεύτηκε συνειδητά τον λαϊκό πόθο για κατάργηση των συνεπειών των 2 μνημονίων, που ισοδυναμούσε τουλάχιστον με ανάκτηση απωλειών για τα λαϊκά στρώματα. Εμπορεύτηκε τα οράματα και τα όνειρα αριστερών και ριζοσπαστών που ποθούσαν μια «αριστερή», «φιλολαϊκή» κυβέρνηση. Αξιοποίησε την αναπόφευκτη πολιτική απαξίωση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, ώστε ν' αναλάβει την διακυβέρνηση. Σήμερα με το νέο μνημόνιο προσφέρει «άφεση αμαρτιών» στα μνημόνια ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

Χρησιμοποίησε τη λαϊκή δημαγωγία, αλλά και τη δημόσια δέσμευση στο μεγάλο κεφάλαιο ότι θα στηρίξει την ανάκαμψη της κερδοφορίας του και θα μπορέσει να περιορίσει την ανασυγκρότηση και ανάκαμψη του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Απέσπασε την ανοχή έως και στήριξη του βασικού πυρήνα της αστικής τάξης στην Ελλάδα, αλλά και εξωελλαδικών ιμπεριαλιστικών κέντρων, όπως των ΗΠΑ. Οι συμμαχίες με τις ΗΠΑ, Γαλλία, Ιταλία, για τις οποίες υπερηφανεύεται η κυβέρνηση, κάθε άλλο παρά «ασπίδα» αποτελούν για τα λαϊκά συμφέροντα. Στην πραγματικότητα πρόκειται για «βαρίδια» που τραβούν την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα στις επικίνδυνες κι οξυμμένες αντιπαραθέσεις των ιμπεριαλιστών.

Το ΚΚΕ από την αρχή υποστήριξε και τεκμηρίωσε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ήθελε ούτε μπορούσε να προετοιμάσει το λαό για αναμέτρηση με τα μνημόνια και τα μονοπώλια, ελληνικά και ευρωπαϊκά, γιατί ακριβώς δεν είχε κανένα προσανατολισμό για αντίσταση και σύγκρουση. Αντίθετα, έκανε ότι μπορούσε για να κρατά το λαό σε παθητικότητα και εν αναμονή της «ψήφου διαμαρτυρίας» των εκλογών. Παραπλάνησε το λαό ότι μπορούσε να ανοίξει δρόμο φιλολαϊκών αλλαγών, μέσα στη λυκοσυμμαχία της ΕΕ.

Ειδικό ρόλο στη χειραγώγηση του κινήματος, στην εξαπάτηση αριστερού και ριζοσπαστικού κόσμου, έπαιξε η αριστερή πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ και όλοι όσοι σήμερα προσπαθούν πίσω από το «παρών» ή την «αποχή» τους, να κρύψουν τις τεράστιες ευθύνες τους, να διασωθούν πολιτικά και να παίξουν ένα νέο ρόλο ανάσχεσης του ριζοσπαστισμού και ενσωμάτωσης του λαού, στο πλαίσιο του συστήματος, προετοιμάζοντας ένα νέο πολιτικό ανάχωμα, ρόλο που έπαιζε πριν ο παλιός «Συνασπισμός».

4 Ειδικά σήμερα, δεν πρέπει να ξεχαστούν ορισμένα πολύτιμα για το λαό συμπεράσματα:

➔ Η «σκληρή» διαπραγμάτευση από την πρώτη στιγμή ήταν ναρκοθετημένη για τα λαϊκά συμφέροντα, αφού υπηρετούσε το στόχο του κεφαλαίου για ανάκαμψη της κερδοφορίας του. Η συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη παραμένει στρατηγική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου και γίνεται με όρους ανισοτιμίας, που υπάρχουν αντικειμενικά σε τέτοιες ιμπεριαλιστικές συμμαχίες. Στο πλαίσιο αυτών των συμμαχιών το ελληνικό κράτος είναι υποχρεωμένο να συμβιβάζεται με πιο ισχυρά κέντρα, όπως η Γερμανία, φορτώνοντας τις επιπτώσεις αυτής της ανισοτιμίας στις πλάτες των εργαζομένων.

➔ Οι εξελίξεις αποτελούν την πιο παταγώδη έκφραση αποτυχίας της λεγόμενης «ανανεωτικής» ή «κυβερνώσας αριστεράς», της θεωρίας ότι η ΕΕ μπορεί να αλλάξει το μονοπωλιακό και αντιλαϊκό χαρακτήρα της. Ανέδειξαν το ναυάγιο της λεγόμενης «αντιμνημονιακής» γραμμής που πρόβαλλε τον αστικό σοσιαλδημοκρατικό στόχο της παραγωγικής ανασυγκρότησης, χωρίς ριζικές αλλαγές στο επίπεδο της οικονομίας, της εξουσίας.

➔ Επιβεβαιώνεται η γραμμή πάλης του ΚΚΕ και η σθεναρή και συνεπής στάση του, που απέρριπτε τη συμμετοχή σε τέτοιες «αριστερές κυβερνήσεις», που είναι στην πραγματικότητα κυβερνήσεις αστικής διαχείρισης.

➤ **Συνολικά, μετά τις τελευταίες εξελίξεις επιταχύνονται οι διαδικασίες αναμόρφωσης του αστικού πολιτικού συστήματος, είτε με ανασχηματισμό και πιθανή διεύρυνση της κυβέρνησης είτε με διενέργεια εκλογών και δημιουργία νέων κομμάτων και ανασχημάτων. Σε κάθε περίπτωση σταθερός στόχος του συστήματος αποτελεί η επίθεση στο ΚΚΕ, έτσι ώστε να μη συναντηθεί η λαϊκή αγανάκτηση με την αντικαπιταλιστική αντιμονοπωλιακή γραμμή πάλης. Ανέναντι στο λαό ορθώνεται μια νέα αντιλαϊκή συμμαχία των «προθύμων», προκειμένου να εμποδίσει κάθε πνεύμα αντίστασης και χειραφέτησης. Σήμερα, προβάλλει απειλητικά η ένταση της κρατικής και εργοδοτικής καταστολής, η αύξηση του αυταρχισμού, προκειμένου να προληφθεί η οργάνωση του εργατικού κινήματος και των συμμάχων του, η ανάπτυξη της ταξικής πάλης.**

5 Το γεγονός ότι για πρώτη φορά τέθηκε τόσο έντονα και άμεσα το ενδεχόμενο αποχώρησης μιας χώρας από την ευρωζώνη οφείλεται στην όξυνση των εσωτερικών αντιθέσεων και της ανισομετρίας των οικονομιών της ευρωζώνης, στους ανταγωνισμούς με τα παλιότερα και νέα ιμπεριαλιστικά κέντρα, που αναδείχθηκαν μετά τις ανατροπές στις χώρες του σοσιαλισμού. Αυτά τα προβλήματα οξύνθηκαν στις συνθήκες της παρατεταμένης οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα και όχι μόνο. Ενισχύθηκαν οι αποσχιστικές τάσεις, που υποστηρίζονται από αστικές πολιτικές δυνάμεις, που θέλουν μια ευρωζώνη μεταξύ πιο ισχυρών οικονομικά χωρών. Πρόκειται για ισχυρή τάση στη Γερμανία, που υποδαυλίζεται από τις κυρίαρχες δυνάμεις στο ΔΝΤ, για τους δικούς τους λόγους, τα δικά τους συμφέροντα, οξύνοντας τις αντιθέσεις μέσα στην Ευρωζώνη. Στο ζήτημα της παραμονής της Ελλάδας στην ευρωζώνη, εκφράστηκαν ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις μέσα στην ευρωζώνη, κυρίως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας, αλλά και αντιθέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Γερμανίας, άλλων ιμπεριαλιστικών κέντρων. Οι ΗΠΑ παρενέβησαν, θέλοντας να περιορίσουν την ηγεμονία της Γερμανίας στην Ευρώπη, χωρίς προς το παρόν να επιθυμούν διάλυση της ευρωζώνης.

Οι αντιθέσεις και οι εξελίξεις στην ευρωζώνη, συνολικά στην ΕΕ, δεν ανακόπτονται με το σημερινό προσωρινό συμβιβασμό και την επικύρωση της συμφωνίας μεταξύ Ελλάδας και Ευρωζώνης-ΔΝΤ. Παραμένει ισχυρή η τάση, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο ενός grexit, για αναδόμηση της ευρωζώνης, με εμβάθυνση των μηχανισμών ενιαίας οικονομικής πολιτικής, αλλά και πιο αυστηρούς κανόνες και ελεγκτικούς μηχανισμούς, ως προς το θετικό ισοζύγιο κρατικών εσόδων - δαπανών. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι η Γαλλία και η Ιταλία, που αντιτάχθηκαν στην επιλογή της αποχώρησης της Ελλάδας από την ευρωζώνη, είναι χώρες που έχουν υψηλά ελλείμματα και χρέη και επιδιώκουν χαλάρωση των αυστηρών κανόνων.

Απόρροια αυτών των αντιθέσεων είναι και η αντιπαράθεση στο ζήτημα του χρέους. Η κυβέρνηση, συμβαδίζοντας με το ΔΝΤ και τις ΗΠΑ, αναγόρευσε σε υπέρτατο στόχο για το λαό τη ρύθμιση του χρέους, πάση θυσία και με τίμημα τα λαϊκά συμφέροντα. Την ίδια στιγμή, ζητάει νέο δάνειο 86 δισ. που θα αυξήσει το χρέος. Θέλει ο λαός ν' αποδεχτεί τα αντιλαϊκά μέτρα στο όνομα μιας νέας διαχείρισης του χρέους, που όποτε έγινε στο παρελθόν συνοδεύτηκε με τσάκισμα εργατικών - λαϊκών δικαιωμάτων. Από τη χρηματοδότηση με τη μορφή νέου δανείου - χρέους ή την επιμήκυνσή του, το κεφάλαιο θα είναι το μόνο ωφελημένο.

6 Για να δοθεί οριστική λύση υπέρ του λαού απαιτείται πραγματική ρήξη, που καμία σχέση δεν έχει με τη ρήξη-καρικατούρα, που επικαλούνται ορισμένες δυνάμεις εκτός και εντός ΣΥΡΙΖΑ, όταν προβάλλουν ως διέξοδο την καπιταλιστική Ελλάδα της δραχμής. Η επιλογή εξόδου από το ευρώ και η υιοθέτηση εθνικού νομίσματος, εντός του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης, είναι η αντιλαϊκή επιλογή που στήριξαν σημαντικά τμήματα της αστικής τάξης στη Γερμανία, με βάση το «Σχέδιο Σόιμπλε», καθώς και σε άλλα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης, όπως επίσης κι άλλες αντιδραστικές δυνάμεις. Μ' αυτή την επιλογή φλερτάρουν σήμερα και τμήματα του κεφαλαίου στη χώρα μας, προσδοκώντας άμεσα μεγαλύτερα κέρδη.

Κοροϊδεύουν συνειδητά όσοι ισχυρίζονται ότι η έξοδος της Ελλάδας από την ευρωζώνη, μ' ένα πιο υποτιμημένο νόμισμα, θα δώσει ώθηση στην ανταγωνιστικότητα και την ανάπτυξη, με θετικές για το λαό συνέπειες. Η όποια καπιταλιστική ανάπτυξη επιτευχθεί σε μια πορεία, δε θα συνοδευτεί από ανάκαμψη μισθών, συντάξεων, δικαιωμάτων, γι' αυτό δεν θα ωφεληθεί το λαό. Θα οδηγήσει

σε νέες θυσίες του λαού, στο βωμό της ανταγωνιστικότητας των μονοπωλίων.

Η καπιταλιστική Ελλάδα με εθνικό νόμισμα δεν συνιστά ρήξη προς όφελος του λαού. Όσες πολιτικές δυνάμεις προβάλλουν ένα τέτοιο στόχο ως λύση ή ως ενδιάμεσο στόχο ριζικών αλλαγών (αριστερή πλατφόρμα ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κλπ) παίζουν αντικειμενικά το παιχνίδι τμημάτων του κεφαλαίου.

Αυτή η επιλογή δεν οδηγεί σ' επιστροφή στα σχετικά καλύτερα επίπεδα διαβίωσης των δεκαετιών του '80 και του '90, όπως διατυμπανίζεται από ορισμένους. Οι νόμοι της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ο αδυσώπητος μονοπωλιακός ανταγωνισμός, θα «βασιλεύουν», οι δεσμεύσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ θα σφίγγουν τη μέγγενη. Οι βάρβαροι νόμοι του δανεισμού ισχύουν σε όλες τις αγορές του χρήματος, τις επενδυτικές τράπεζες και τα ταμεία των σημερινών ή άλλων ιμπεριαλιστικών συμμαχιών (τύπου BRICS). Άλλωστε, οι αντιλαϊκές πολιτικές εφαρμόζονται και στις χώρες του ευρώ και στις καπιταλιστικές χώρες των εθνικών νομισμάτων, τις ισχυρότερες, όπως η Κίνα, η Βρετανία, η Ρωσία ή τις πιο αδύναμες, όπως η Βουλγαρία και η Ρουμανία.

Οι κορώνες δήθεν αξιοπρέπειας για τη «φτωχή πλην, όμως, περήφανη Ελλάδα, που αντιστέκεται στους ισχυρούς» είναι στάχτη στα μάτια του λαού και επιδιώκουν να τον καθυποτάξουν στη βαρβαρότητα. Ο λαός δε μπορεί να αισθάνεται υπερήφανος, όταν του κλέβουν τον πλούτο που παράγει και τον χρεοκοπούν, για να ξελασπώσει το καπιταλιστικό σύστημα από την κρίση, είτε εντός είτε εκτός ευρώ.

Είναι άλλο πράγμα ο λαός να επιλέξει ο ίδιος την έξοδο από την ΕΕ, με τη θέληση και τη δράση του, παίρνοντας ταυτόχρονα τα κλειδιά της οικονομίας και την εξουσία στα χέρια του κι είναι άλλο, τελείως διαφορετικό, πράγμα να βρεθεί μια χώρα έξω από την ευρωζώνη, ως αποτέλεσμα αντιθέσεων και ανταγωνισμών των καπιταλιστών. Το πρώτο αποτελεί εναλλακτική λύση προς όφελος του λαού και αξίζει κάθε θυσία, το δεύτερο οδηγεί στη λαϊκή χρεοκοπία από άλλο δρόμο.

7 Η πολιτική πρόταση του ΚΚΕ -κοινωνική ιδιοκτησία, αποδέσμευση από ΕΕ και ΝΑΤΟ, μονομερή διαγραφή του χρέους, με εργατική λαϊκή εξουσία- αφορά τους μισθωτούς και τα λαϊκά στρώματα, τους νέους και τις γυναίκες της εργατικής λαϊκής οικογένειας, τους συνταξιούχους, γιατί αυτοί ήταν και είναι οι πραγματικές κινητήριες δυνάμεις της κοινωνίας. Από τη δουλειά τους μπορεί να εξασφαλιστεί η κοινωνική ευημερία, χωρίς ανεργία, πείνα, εξαθλίωση, χωρίς εκμετάλλευση. Αρκεί να γίνουν πρωταγωνιστές των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων, να δράσουν για τα δικά τους συμφέροντα, για τη ζωή τους, με το ΚΚΕ ενάντια στην εξουσία των εκμεταλλευτών τους.

Τίποτε δεν χαρίστηκε από τους εκμεταλλευτές και το κράτος τους. Η εργατική λαϊκή εξουσία δεν χαρίζεται από το αστικό πολιτικό σύστημα, από κανένα «αριστερό» κόμμα, κατακτιέται. Προϋπόθεση για μια πορεία πραγματικής αλλαγής συσχετισμού προς όφελος της εργατικής-λαϊκής πλειοψηφίας είναι η συσπείρωση με το ΚΚΕ, η ισχυροποίησή του παντού και πάνω από όλα στους χώρους δουλειάς και τις λαϊκές γειτονιές.

Η ολόπλευρη ενίσχυση του ΚΚΕ κι η συμπόρευση μαζί του είναι προαπαιτούμενο για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος και τη συγκρότηση μιας ισχυρής λαϊκής συμμαχίας, που θα αγωνίζεται για κάθε λαϊκό πρόβλημα, θα διεκδικεί άμεσα μέτρα ανακούφισης, ανάκτηση απωλειών, με σταθερή «πυξίδα» την πάλη ενάντια στα μονοπώλια και τον καπιταλισμό.

Η συγκρότηση και ισχυροποίησή της μπορεί από σήμερα να βοηθήσει στο να αλλάξει ο αρνητικός συσχετισμός δυνάμεων, να δυναμώνει η οργάνωση, η μαχητικότητα, το αγωνιστικό πνεύμα της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων, κόντρα στη μοιρολατρία και την υποταγή του λαού, στους παλιούς και νέους διαχειριστές της βαρβαρότητας του καπιταλισμού.

**Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
13 ΙΟΥΛΗ 2015**